

⁴János, az Ázsiában levő hét gyülekezetnek: *Kegyelem néktek és békesség attól, aki van, és aki volt, és aki eljövendő, és a hét lélektől, akik trónusa előtt vannak;* ⁵és Jézus Krisztustól, a hű tanútól, aki elsősülött a halottak közül, és a föld királyainak fejedelme; *aki szeret minket, és vére által megszabadított bűneinktől,* ⁶*aki országa népévé tett minket, papokká az Isten, az ő Atyja előtt: övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Amen.*

Kedves Testvéreim!

Virágvasárnap van. A nagyhét kezdete. Az oltár előtt elhangzott Jézus Jeruzsálembé való bevonulásának története. Nagyhét. Nem véletlenül kapta ezt a nevet ez a hét. Mert kiemelkedik az év 52 hetéből, mert ami ezen a héten történet az gyökereiben változtatta meg a világot. Amikor Jézus egy számár hátán bevonul Jeruzsálem utcáira, akkor valami egészen különleges, valami egészen új dolog kezdődik. Persze, mondhatnánk, hogy igen, hiszen jön a kereszt majd feltámadás, de nem erre gondolok. Általában a virágvasárnapról már a keresztet szemünk előtt tartva beszélünk, tudva azt, hogy mi történt nagypénteken, hogy Jézust keresztre feszítették. Nem is nagyon tudjuk máshogy nézni ezeket az eseményeket, de most egy pillanatra nézzük meg, hogy mi történik Jeruzsálem utcáján, mert így fogjuk megérteni mai alapigénket.

Jeruzsálem: a zsidó vallási élet központja már 1000 éve. Egy hegyen épült városról van szó, a hegy tetején pedig ott áll a templom. Nem egy templom, hanem A templom. Az a hely, ahol az Isten lakik, az a hely, az az egyetlen hely, ahová minden zsidó elzarándokolt évente egyszer, ha megtehetette, azért, hogy áldozatot mutasson be a pap érte, a családjáért. Hogy az Istennel való kapcsolatát rendezze. A templom, amelybe a választott papokon kívül senki sem tehetette be a lábát, mert féltek, hogy az Isten közelében, a bűneik miatt az Úr haragja elpusztítaná őket. Jeruzsálem 12 kapujának egyikén belépve el kellett indulni felfelé a templomhoz. Fel az Istenhez, azaz fel a papokhoz, akik aztán az emberek helyett az Isten elé lépnek, neki szolgálnak. Az elé az Isten elé, aki a zsidóság számára Jézus korában már 3000 éve változatlan, aki Mózesnek így mutatkozott be a Sínai-hegyen: „Vagyok, aki vagyok” és aki azóta is „VAN”, aki azóta is biztos pont, akármi történik is, ő az, aki volt, van és lesz. A változhatatlan valóság.

Jézus így indul Jeruzsálem legmélyebb pontjáról felfelé a templomhegyre, a templomba. Haza, az Istenhez. De az út vége előtt, kiderül, hogy valami nincsen rendben. Mert nem jut be. Tudta ezt már előre, volt is egy példázata, amelyben a szőlősgazda kiadja a szőlőst, és amikor elküldi szolgálait, a bérleti díjért, akkor a béresek megölik őket. Végül ezt olvassuk: ⁶*Volt neki egy igen kedves fia, utoljára azt küldte el hozzájuk. Azt gondolta ugyanis: 'A fiamat tiszteletben fogják tartani.'* ⁷*A bérlők azonban így szóltak egymáshoz: 'Itt az örökös! Gyertek, öljük meg, és miénk lesz az örökség!'* ⁸*Megragadták, megölték és kidobták a szőlőn kívülre.*

Jézus Jeruzsálemi bevonulása a király hazatérésére emlékeztet. Alázatos, számárháton jön, de azért ő a király, ő az uralkodó, ő az, aki eljött, hogy visszavegye, ami az övé. De nem engedték neki, megölték a szőlőn kívül, a templomon, Jeruzsálem városán kívül, keresztre feszítették. De mondtam, hogy ne szaladjunk a keresztre. Egy kicsit menjünk vissza. A tömeg, akik fogadják Jézust ezt kiálltja: Hozsánna. Nem örömkialtás ez, hiszen a szó ezt jelenti: könyörülj rajtunk, irgalmazz nekünk! És mindazok, akik így kiáltanak mennek Jézus után fel a templomhoz, fel az Istenhez. Egy nagyon szép kép, ahogy az isteni irgalomért imádkozó emberek mennek Jézus után.

Ezek után nézzük meg mit mond mai alapigénk.

A jelenések könyve elejéről olvassuk ezeket a sorokat. A már öreg János apostol, Jézus szeretett tanítványa írja, a kisázsiai gyülekezeteknek. János ekkor Patmosz szigetén van, ami nem egy hosszúhátúvágás kiruccanásnak köszönhető, hanem annak, hogy elhurcolták hite és Jézusról szóló tanúságtétele miatt és ezen a börtönszigeten kellett raboskodnia, ha minden igaz akkor úgy 90 évesen kőfejtéssel tengette mindennapjait. És közben nem szűnt meg biztatni, bátorítani, erősíteni azokat, akik Efezusban, Szmírnában, Pergamonban és a környéken Krisztushitben életek, és szintén üldözték őket.

Mai alapigénk egy köszöntés. Köszönti a hét gyülekezetet. Ahol a hetes szám inkább szimbólikus, az egész egyházat, a Krisztusban hívők közösségét jelenti. *Kegyelem néktek és békesség...* Ismerős szavak ezek, ma is elhangoztak az igehirdetés elején. De a folytatás az már nem a szokványos: *Kegyelem néktek és békesség attól, aki van, és aki volt, és aki eljövendő, és a hét lélektől, akik trónusa előtt vannak;* ⁵és Jézus Krisztustól, a hű tanútól, aki elsősülött a halottak közül, és a föld királyainak fejedelme; *aki szeret minket, és vére által megszabadított bűneinktől,* ⁶*aki országa népévé tett minket, papokká az Isten, az ő Atyja előtt: övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Amen*

Ugye, a szószéki köszöntés Pál apostol szokványos közsöntése: *kegyelem nektek és békesség Istentől a mi atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.* János is ugyanezt mondja, hiszen Istentől és Jézusról beszél, csak hogy éppen a mondanivalója szempontjából fontos, hogy nem a már megszokott formulákat használja.

Kegyelem néktek és békesség attól, aki van, és aki volt, és aki eljövendő, Isten így mutatkozott be Mózesnek: „Vagyok, aki vagyok”, a zsidóság számára ez, ahogy korábban említetm Isten örökkévalóságát, jeleníti meg. János azt mondja, hogy Isten továbbra sem változott. Ő nem, csupán a lakóhelye. Mert ekkora a Jeruzsálemi templomot már földig rombolták a római seregek. Akkor hol találjuk meg az Istent, hogyan megyünk, mehetünk az Istenhez, tették fel sokan a kérdést. És János válaszol: az Isten elköltözött, mert akiknél bérben volt a templom, fogták a fiát, megölték és kidobták a szőlőn, a templomon kívülre. Isten elhagyta a templomot, és egy másik templomot keresett magának.

Nagypéntek hajnalán hamis tanúk állnak elő Jézus tárgyalásán, akik azt állították, hogy Jézus a templom ellen beszélt. Mert Jézus valóban mondott ilyet: romboljátok le ezt a templomot és én három nap alatt felépítem azt. Csakhogy ő testének templomára gondolt – teszi hozzá az evangélista. Igen, mert a Jeruzsálemi templom helyett Isten az ő fiában jelent meg.

János apostol éppen ezért így folytatja a köszöntést: ⁵*és Jézus Krisztustól, a hű tanútól, aki elsősülött a halottak közül, és a föld királyainak fejedelme; aki szeret minket, és vére által megszabadított bűneinktől, ⁶aki országa népévé tett minket, papokká az Isten, az ő Atyja előtt*

Három fontos dolgot mond el Jézusról és Jézus értünk végzett szolgálatáról. Ezeket párba is állíthatjuk:

Hű tanú – aki szeret minket.

Az elsősülött a halottak közül- aki vére által megszabadított bűneinktől

A föld királyainak fejedelme, aki országa népévé tett minket, papokká az Isten, az ő Atyja előtt.

Azt gondolom, hogy az első kettő is nagyon fontos Jézussal kapcsolatban, de ma a gyülekezeti választások napján a harmadik válik a számunkra igazán aktuálissá: A föld királyainak fejedelme, aki országa népévé tett minket, papokká az Isten, az ő Atyja előtt.

Jézus mint egy király vonul be Jeruzsálembe, megy haza, és viszi magával azokat, akik hozsannáznak, akik kegyelemért, irgalomért kiálltanak. És akik így tesznek aztán majd nagypéntek és húsvét után is, azokat oda ülteti az ő templomának papjai közé.

Az egyetemes papság. Mit jelent ez? Nem azt, hogy mindenki azt tanít amit akar. Nem azt, hogy mindenki abban hisz, amiben szeretne. Ha figyelmesen olvassuk az Úsz-et, akkor láthatjuk, hogy Isten sokféle feladatot bízott az emberre. Az egyetemes papság nem erről szól, hanem arról, hogy onnantól, hogy Jézus Krisztust urunknak és megváltónknak valljuk, ha elfogadjuk az ő értünk hozott áldozatát, akkor már nincs szükség papok közvetítésére, nincs szükség áldozat bemutatására, akkor mi magunk is tanúkká válhatunk.

Jeruzsálem utcáin terjedt a hír: Jézus bevonult, és magával visz minket fel a templomba. A hozsannázó tömeg, az irgalomért esdeklők maguk is tanúkká váltak.

De Jézus nemcsak a múltban vonult be, ma is bevonul. A te életedbe is, szelíden és alázatosan, ott van, már jelen van. Ez nem kérdés, vagy elfogadás kérdése, ott van, de vajon meglátva őt feltör-e belőled a hozsanna. Tudva már azt is, hogy mit tett érted, látva a golgotai kereszten életét adó Urat megroggyan-e a térded és kiálltod-e: Uram, könyörülj rajtam! Ha ezt teszed, akkor az ő országának népébe tartozol, akkor már pap vagy az Atya Isten előtt.

Pál apostol úgy írja le ezt, hogy egy test tagjai vagyunk, ahol a fej maga Krisztus. Egy testhez tartozunk a feladataink ugyan mások de ami összeköt, hogy mi azt a királyt követjük, aki az Istenhez vezet bennünket.

Adja Isten, hogy az ő papjaiként szolgálhassunk. Figyeljünk rá, ne vagyuk le róla a tekintetünket, akkor sem, amikor a kereszten látjuk, mert mi már tudjuk, hogy ez nem a vég, sőt, ez valami teljesen újnak a kezdete.

Akinek életébe Jézus bevonul, annak teljesen átalakul, egészen megújul, annak gyökereiben változik meg az élete. Adja Isten, hogy ezt éljük át gyülekezetünkben is a ma kezdődő héten. Adja isten, hogy valóban nagy hét lehessen ez. Amelyben együtt vallhatjuk meg János apostollal: *övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Amen*